

Mladi Rajko piše.

Beri, zlata mati moja,
Kar ti piše drobna roka
Žalujočega otroka,
Ki ga dobra skrb je tvoja
V mesto véliko poslala,
V šolo ga učiti dala,
Da si glavo bi razbistril
S knjigami razúm si čistil.
Danes god ti svoj praznuješ

In prijatelje gostuješ —
Vender v tem veselji tudi
Tvoje se okó pomúdi
Nad vrsticami v tem listi,
Ki v ljubezni jih jo čisti
Pisal tebi Rajko tvoj,
Ker zdaj god praznuješ svoj:
Rad zlatá bi ti poslál,
Da ga mēni kdo je dál,

Dobre kaše mere trí
Dal bi in dvanajst gosíj,
Tudi raca, velik ptič,
Lepo, pernato vezílo
Dobro bilo bi kosílo —
Pa ubožec nimam nič!
Kar pa svojega imám,
Srčno rad za god ti dam,
Ker smo v šoli se učili,
Da je prvo mej vezili:

Žélje so iz dna srcá,
Ki hité mi do Bogá.
On daj vsega ti obílo:
Mastno vsaki dan kosílo,
Dosti pila, dosti jela,
Malo pôsla, malo dela;
Mnogo daj ti srečnih lét,
Pota ti posiplji cvét,
Da po njem ti noga hodi,
Ki v nebesa te privodi!

Modést.

Lojzetu Lamovcu v spomin.

(Umrí dné 30. septembra na Dobrovi pri Ljubljani.)

íč kaj veseliga vam nimam danes povedati, ljubi otročiči. Zadnji čas čujemo iz raznih krajev naše domovine, kako močno razsaja huda bolezen „griža“. Koščena žena s koso, ki hodi za to boleznijo, pa sega ravno najbolj — mej vaše vrste, mladi čitatelji! Glejte, kako res je, kar so vam gospod katehet vže večkrat rekli, da če tudi ste še mladi, se morate toraj tudi vi večkrat spomniti na smrtno uro, vzlasti tedáj, kadar bi imeli kaj napačnega storiti ter ljubega Boga razžaliti. Tudi na Dobrovi je vzlasti pretečenega meseca septembra pomrlo mnogo